

ΔΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Μόλις τελείωσε, το περιστέρι πέταξε απ' το παράθυρο.

Μιά φορά κι έναν καιρό, ένας βασιλιάς είχε δυό γιουούς, που ήταν άνοητοι, ζηρικοί και κακοκέφαλοι. Μιά μέρα, οι γιοι του, μπήκαν σε μία μικρή βάρκα κι' άνοιχτηκαν έξω στη θάλασσα. Ήταν ωραίος καιρός όταν φύγανε, όταν βγήκαν όμως στάνοιχατό καιρός έχάλασε, σύννεφα βαρεία και μαύρα σκέπασαν τον ουρανό, έπιασε δυνατός άνερας, σηκαθήκανε κύματα μεγάλα, και τὰ δύο βασιλόπουλα κινδύνευαν να πνιγούν.

Τότε, άξαφνα, ανάμεσα στα κύματα, είδανε νάρχηται προς το μέρος τους έν' άλλο βαρκακά, μικρό σαν σκαφή. Σ' αυτό το βαρκακά μέσα καθόταν

νε μία γοηιά. Άμα ήρθε κοντά τους, ή γοηιά αυτή που δεν ήταν παρά μία μάγισσα, τους είπε :

— Μ' αυτή την τρικυμία, ποτέ δε θα μπορούσα να φτάσει στη στεριά. Θα πνιγής κι' οι δυό σας. Έγώ όμως μπορώ να σάς σώσω. Και θα τό κάνω, άν μου ύποσχεθήτε πως θα μου δώσατε το παιδι που θα γεννηθεί από λίγους μήνες ή μάνα σας ή βασιλόπουλα. Βλέποντας πως άλλος τρόπος να σωθούν δεν υπήρχε, τὰ βασιλόπουλα—τι να κάνουν—ύποσχεθηκαν στη γοηιά πως άν τους έδωζε τη ζωή, θα της έδιναν αυτό που ζητούσε.

Και μόλις της έδωσαν την ύποσχεσί τους, άμέσως ο άνερας έπιασε, τὰ κύματα ήσύχασαν, και τὰ δύο βασιλόπουλα μόρσαν εύκολα να γυρίσουν με τη βάρκα τους στο κάστρο του πατέρα τους, που τους περιμένα πολύ άνήσυχος. Για τήν ύποσχεση όμως ποχάνε δώσει στη γοηιά μάγισσα με το σκαφίδι δεν είπανε σε κανέναν τίποτα.

Σε λίγους μήνες, όπως είχε πη ή γοηιά μάγισσα, ή βασιλίσα έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο βασιλόπουλο. Ούτε και τότε δύο είπανε τίποτα τὰ δύο βασιλόπουλα για τήν ύποσχεση που είχανε δώσει, και κρατήσανε το παιδι στο καλύτι.

Περάσαν έτσι χρόνια, και το βασιλόπουλο μεγάλωσε, κ' έγινε παλληκάρι. Όλα πηγαίνανε καλά, και τὰ μεγαλύτερα του αδέρφια είχανε σχεδόν ξεχάσει την παλιά έκβεινη ιστορία της γοηιάς μάγισσας.

Έτέλος, μία βασιδιά, μία τρομερή θύελλα έξέσπασε πάνω απ' το παλάτι του βασιλιά. Μαυρίλα και σκοτάδι πλάκασε το κάστρο. Ο άνερας ουρλιάζε άγρια, ή βροχή έπεφτε με τούσι. Κι' άναμεσα σ' έλο αυτό το κακό, άκούστηκε ένα δυνατό χτύπημα στην έξώπορτα των διαμερισμάτων που κατοικούσε ο νεαρός πρίγκιπ. Το βασιλόπουλο πήγε μόνο του στην πόρτα, τήν άνοιξε, και βρέθηκε μπροστά σε μία γοηιά μ' ένα σκαφίδι στην πλάτη. Ή γοηιά με το σκαφίδι τοίπε τότε πως πρόπεια να τήν ακολουθήσει άμέσως, γιατί άνηκε σ' αυτήν από τη στιγμή που είχε γεννηθεί. Και τού διηγήθηκε τήν περιπέτεια των αδερφιών του, τήν ήμέρα της τρικυμίας.

— Καλά, είπε το βασιλόπουλο. Άφου είν' έτσι άδράφα μαζί σου.

Κι' ακολουθήσε πρόθυμα τη γοηιά μάγισσα. Κατεβήκανε μαζί ως τ' άκρογαλάι, μπήκανε στο σκατάδι και τραβήσανε για τήν κατοικία της μάγισσας, που καθότανε σε μία καλύβα στην άντικρουή στεριά.

Το βασιλόπουλο μπήκε έτσι στο δούλεψι της μάγισσας, που τούδνε κάποιε μέρα να κάνη κι' από μία δουλειά.

Τήν πρώτη μέρα, τούδαιε ένα μεγάλο σωρό από φτερά και τού είπε :

— Αυτά τα φτερά θέλω να μου τὰ ξεδαιλέψης. Θα βάρης τάσπρα χορσικά και τὰ μαύρα χορσικά. Άν ίσαμε το βράδυ που θα γυρίσω δεν έχεις τελειώσει, θα σε βλώω να κάνης αύριο βαρύτερη δουλειά.

Άμέσως το βασιλόπουλο βάλθηκε να κάνη δουλειά της μάγισσας. Το βράδυ όμως, έκαι που κόντανε να τελειώσει, σηκαθήκανε ένας άνεμοστρόβιλος και τού τάνανε όλα θάλασσα !

Ήταν άδύνατο παιά να ξαναρχίση το ξεδιάλεγμα προτού έρθει ή γοηιά.

Κάθιος λοιπόν άπελιπόμενο και σκεφτότανε τι να κάνη, όταν άκουσε να χτυπούν το τζάμι και μία γυφή φωνή απέξω του είπε :

— Άνοιξέ μου να μωά μέσα, και θα σε βοηθήσω.

Ένα άσπρο περιστέρι ήταν απέξω από το παράθυρο και χτυπούσε το τζάμι με τή μύτη του. Το βασιλόπουλο τού άνοιξε άμέσως, και το περιστέρι μπήκε μέσα κι' άρχισε να διαλέγη τὰ φτερά με τή μυτίσα του και να τὰ ξεχωρίζει όπως γοηγορα, που σε λίγο ήταν όλα έτοιμα. Μόλις τελείωσε, το περιστέρι πέταξε απ' το παράθυρο κι' έφυγε, τήν ίδια στιγμή που ή μάγισσα έμπαινε μέσα απ' τήν πόρτα, με το σκαφίδι της στην πλάτη, όπως πάντα.

Τήν άλλη μέρα, ή γοηιά μάγισσα είπε πάλι στο βασιλόπουλο : — Έξω από τήν πόρτα έχω κάτι κούτσουρα διαδί. Θέλω να μου τὰ σκόψης και να μου τὰ κάνης φιλά - φιλά κομματάκια. Το βράδυ που θάρτω πρόπεια νάν' όλα έτοιμα.

Το βασιλόπουλο πήγε ένα τσοκούρη κι' άρχισε να κόβη τὰ ξύλα. Όσο έκοβε όμως, έβλεπε πως μεγάλωνε ο σωρός άντι να μικραίνει. Όλοπου στο τέλος έκλονίστηκε και τάφισε.

Και τότε ήρθε πάλι στο παράθυρο τάσπρο περιστέρι και τόν ρώτησε άν ήθελε να τόν βοηθήση.

Το βασιλόπουλο τάνοιξε πρόθυμα και το περιστέρι μπήκε μέσα κι' άρχισε να κόβη τὰ ξύλα με τή μύτη του, με τέτοια χορηγοράδα που όσο κι' άν μεγάλωνε ο σωρός, ίσαμε το βράδυ ήταν όλα έτοιμα. Όταν τελείωσε, το περιστέρι φερούνησε και κάθησε στον άμο του βασιλόπουλου, που άρχισε να τού εύχαριστΐ, να τού χαιδέη άπαλά τάσπρα του φτερά και να τού φιλή στην μικρή και κόκκινη μυτίσα του.

Σ' αυτό άπάνω, το περιστέρι μεταμορφώθηκε άξαφνα σε μία πεντάμορφη κόρη, που στάθηκε μπρός στο βασιλόπουλο και τού μίλησε έτσι :

— Είμαι κόρη ενός βασιλιά, άλλα ή κακή αυτή μάγισσα μ' έκλεψε απ' τόν πατέρα μου και μούκανε μάγισσα. Το φιλι όμως που μουδωσε στο στόμα μουδωσε και πάλι τήν άληθινή μορφή μου. Κι' άν τώρα μου πής πως μ' άγαπής και μου ύποσχεθής πως θα με πάρης γυναίκα σου, κι' έσυ θα γλυτώσης κι' έγω θα σωθώ από τήν έκουσία της κακής αυτής μάγισσας.

Το βασιλόπουλο μαγεύτηκε από τήν όμορφιά και τή γλυκειά φωνή της βασιλοπούλας, και της είπε πως τήν άγαπούσε τρελλά και πως τήν έπερνε γυναίκα άμέσως μόλις γλύτωναν από τη μάγισσα. Τότε ή βασιλοπούλα τού είπε :

— Όταν έρθη το βράδυ ή μάγισσα, θα της ζητήσης να σου κάνη μία χάρη. Κι' άμα σου ύποσχεθΐ πως θα σου κάνη ό,τι τις πής, έσυ θα της πής όρθα-κορτά πως θέλεις να σου δώση τη βασιλοπούλα που τήν έχει κάνει περιστέρι. Και τώρα προς μία μικρή κόκκινη μεταξωτή κλωστή και δέστηνε στο μικρό μου δαχτυλάκι, για να με γυωρίσης όταν θα με ξαναδής. Γιατί ή μάγισσα μπορεί να με μεταμορφώσει σε ό,τι ζού θέλει.

Άμέσως, το βασιλόπουλο πήρε τήν κόκκινη μεταξωτή κλωστή και τήν έδωσε στο δαχτυλάκι της βασιλοπούλας, πουγανε άμέσως πάλι περιστέρι και πέταξε απ' το παράθυρο, ένω απ' τήν πόρτα έμπαινε ή γοηιά μάγισσα. Όταν είδε το διαδί έτοιμο, ή γοηιά εύχαριστήθηκε. Τότε το βασιλόπουλο της είπε :

— Τις δουλειές που μ' έβαλες να κάνω τις έκανα καλά, και βλέπω πως είσαι εύχαριστημένη. Θέλω λοιπόν να σου ζητήσω και γώ μία χάρη, θα μου τήν κάνης ;

— Και τί θέλεις ; ρώτησε ή γοηιά.

— Θέλω τή βασιλοπούλα πουχάις κάνει περιστέρι, άποκρίθηκε θαρρετά το βασιλόπουλο.

Ή μάγισσα χαμογέλασε πονηρά κι' άποκρίθηκε :

— Πουδ σοψες πως έχω μία τέτοια βασιλοπούλα, παιδί μου ; Πως σοψες αυτή ή ιδέα ; Δεν έχω έδώ τέτοιο πράμμα. Άν όμως θέλεις βασιλοπούλα, μπορώ να σου βρω τώρα άμέσως μία.

Έτσι μόλις ή γοηιά μάγισσα, και βγήκε έξω. Σε λίγο ήρθε πάλι, τραβώντας πίσω της μία γαιδουρίτσα.

— Αυτή τή βασιλοπούλα έχω μονάχα. Σου κάνη ; είπε στο βασιλόπουλο.

Το βασιλόπουλο όμως είδε τήν κόκκινη κλωστή στην γαιδουρίτσα τού ποδι και είπε :

— Ναί. Μου τή δίνεις ;

— Τι θα τήν κάνης ; ρώτησε ή μάγισσα.

— Θα τήν καβαλλάω, άποκρίθηκε το βασιλόπουλο.

— Ναί, μα δεν μπορώ να στη δώσω, είπε θυκαμένη ή μάγισσα, και πήρε τή γαιδουρίτσα και βγήκε πάλι έξω. Όταν ξαναμπήκε,

Ή μάγισσα άρχισε να χορηγοθάη και να σπάη ό,τι εύρισκε μπροστά της...

έσπερε μαζί της μιιά γρηιά, μιιά γρηιά ζαρωμένην ή καμπουριασμένη, χωρίς δόντια, που έτρεμε άπό τήν γηρατεία.

— Δέν έχω άλλη βασιλοπούλα άπό τούτη, ειπε ή μάγισσα στο βασιλόπουλο. Σου κάνει ;

Στής γρηιάς τού δάχτυλά διαέκρινε πάλι τή βασιλόπουλο τήν κόκκινη κλωστή, και ειπε :

— Ναι, μου κάνει... Δώσε μου την...

Αμα τέκονα αυτό ή γρηιά μάγισσα θυμόσε τόσο που τήν έπιασε μανία. Άρχισε λοιπόν να χοροπηδή και να σπά ή, τι εύρισκε μπροστά της. Πάνω στη φασαρία αυτή ή βασιλοπούλα που τήν ειχε μεταμορφώσει τώρα σε γρηιά πήρε τήν άληθινή της μορφή, και στάθηκε δίπλα στο καλληκόρι και του φώναξε :

— Μη χάνης στιγμή ! Πρέπει να φύγωμε άμέσως. Πάρε μόνά ή άπό τήν γλάστρα κι' αυτό τού κανάτι με τώ νερό ποίνε στο παλάτιο, και πάμε...

Κ' ενώ ή μάγισσα έξακολουθούσε να χοροπηδή άπό τήν φορηιά της και να σπά ή, τι εύρισκε μπροστά της, τώ βασιλόπουλο πήρε τή βασιλοπούλα και κίνησε μαζί της γιά να γυρίση σπου πατέρα του τού παλάτι.

Όταν τούς ειδη να φεύγουνε, ή μάγισσα δέν άνησύχησε, ούτε φαντάστηκε ποτέ πως μπορούσε να τούς χάση, γιαι νόμιζε πως μέ τήν μαγική της δύναμη θα γού πρόφτανε, όπου κι' άν πήγαινε. Κάθησε λοιπόν κι' έξακολούθησε να σπά ή, τι εύρισκε μπροστά της, ώσπου ξεθύμανε γιά καλά. Τέλος, κατά τώ χαράματα άποφάσισε να ξεκινήση γιά να πάση τούς φυγάδες.

"Όλη νύχτα, τώ βασιλόπουλο κι' ή βασιλοπούλα περπατούσανε χωρίς να σταύουνε πουθενά και χωρίς να γυρίσουν ούτε μιιά φορά να κιντάρουν πίσω τους. Σάν άρχισε όμως να ξεμωρώνη ειπε ή βασιλοπούλα στο βασιλόπουλο :

— Γιά κούταζε πίσω μιιά στιγμή. Βλέπεις τίποτα ;

— Ναι, άποκρίθηκε τώ βασιλόπουλο. Βλέπω μακριά ένα σκοτεινό σύμφερο.

— Είν' ή μάγισσα πούρηται ! ειπε ή βασιλοπούλα. Ρίξε πίσω σου τή γλάστρα...

Τώ βασιλόπουλο έφριξε τή γλάστρα κι' άμέσως φύτρωσε πίσω τους πυκνότατο δάσος. Η μάγισσα δέν μπορούσε να περάση μέσα άπό αυτό και ν' άναγκάστηκε να γυρίση πίσω, και να φέρη ένα σκαφίδι γιά ν' ανοίξη δρόμο.

"Αργότερα, ειπε πάλι ή βασιλοπούλα στο βασιλόπουλο :

— Κούταζε πάλι πίσω. Βλέπεις τίποτα ;

— Ναι, βλέπω τώ ίδιο μαύρο σύμφερο, άποκρίθηκε τώ βασιλόπουλο.

— Τότε πέταξε πίσω σου τώ κανάτι με τώ νερό, τούπε ή βασιλοπούλα.

Και τώ βασιλόπουλο έδοξε τώ κανάτι με τώ νερό, κι' άπλώθηκε πίσω τους ένα μεγάλο ποτάμι, που γιά να τώ περάση ή μάγισσα άναγκάστηκε να γυρίση πίσω και να φέρη τώ σκαφίδι της.

Σ' αυτό τώ μεταξύ όμως, τώ βασιλόπουλο κι' ή βασιλοπούλα φτάσανε στο παλάτι. Έσακράφασαν άπ' τόν τοίχο τού βασιλικού κήπου και μπήκανε μέσα άπόνα παρράθυρο, που έυχε νάβαι κείνη τήν ώρα άνοιχτό. Τους ειχε φτάσει όμως κι' ή μάγισσα, και θέλησε κι' αυτή να μπή μέσα άπ' τώ παράθυρο.

Η βασιλοπούλα όμως γύρισε, φύσηξε άπάνω της κι' άμέσως χιλιάδες άσπρα περιστέρια βγήκαν άπ' τώ στόμα της και τούς έπιασε γύρω στο κεφάλι της μάγισσας που τήν τάλαινα και τούς έπιασε και τούς δυο άπ' τώ άντια της ! Θύμισσε τότε ή γρηιά τόσο πολύ, που έγινε πέτρα ! Και σήμερα ακόμα, άν άσς τύχη ποτέ και πάσε σ' αυτό τώ μακρινό βασίλειο, θα δήτε άπόσω άπόνα παρράθυρο τού παλατιού μιιά πέτρι ; που μοιάζει με γρηιά.

"Όσο γιά τώ βασιλόπουλο και τήν βασιλοπούλα, οι γάμοι τους έγιναν τήν άλλη μέρα με χαρές και με γλέντια μεγάλα κι' έζησαν αυτοί καλά κι' έμεις καλύτερα !...

ΤΟ ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΥ

Εινε γνωστόν ότι τήν μεσαιώνα δέν ήσαν άκόμη γνωστά τά ηφιρόνια και οι άνθρωποι, βασιλεις, φρουράδες και ταπεινοί χωφίτες μεταχειρίζοντο γιά να φάνε... τά δάχτυλά τους ! Γι' αυτό κι' οι άριστοκράτες τού καιρού έκείνου, που τώ φαγητού, έπιναν τά δάχτυλά τους μέσα σ' ένα ειδικό κύπελλο.

"Όπως δέ ββαίοι ο διάσημος ίστορικός Σουλτς, στό γεύματα, έπισημα και άνεπίσημα, οι έρωτευμενοι Ιππότες περιέμεναν με άδημονία να πλύνη ή ώραία τους τά δάχτυλά της και έπειτα άρπαζαν τώ κύπελλο και έπιναν μονορούφι τώ άκάθαρτο νερό, που περιείχε !...

Όταν μάλιστα συνέβαινε να παρακάθηνται στο γεύμα πολλοί θαυμασταί και λάτερα μιιάς και της άπό τής κυρίας έγένετο σχεδόν συμπλοκή μεταξύ τους... πούδς να πρωτοική τώ νερό τού κύπελλου. Έγένοντο μάλιστα και αίματηρές μονομαχίες έξ άφορμής τού νερού αυτού !...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τώ μεγαλύτερο άτόμολο του κόσμου εινε τώ "Αγγλικό ύπερωκεάνειο «Μάρσετικ» (πρώην «Βίσμαρκ»), που παρεδόθη άπ' τήν Γερμανία στην 'Αγγλία έναντι έπανορθώσεων. Εινε 56.000 τόνων και παρ' όλον τόν τεράστιον όγκο του άνάπτυξις ταχύτητα 23 κόβων τήν ώρα !

— Τώ πρώτο περιστρόφο τώ έφευρε στό 1185 μετά Χριστόν, ο Παρισίνος όπλοποιός Λενοράν, τώ έτελειοποίησε δέ στό 1835 ο'Αμερικανός συνταγματάρχης Γκόλντς, τού όποίου έπήρε και τώ όνομα.

— Στην Νέα Υόρκη πούλήθηκε σε μιιά πλουσία φιλομυση 'Αμερικανίδα άντι 50.000 δολαρίων (3 1/2 εκατομμύριον δραχμών) ένα περίφημο παλιό βιολι, τώ όποιο έχει έπάνω τού ζωγραφισμένα τά οίκόσμηια τών βασιλέων τής Γαλλίας. Τώ βιολι αυτό κατασκευάσθη στό 1551 άπ' τώ διάσημο όργανοποιό 'Αμάτι, γιά τόν βασιλέα τής Γαλλίας Κάρολο 9ο.

— Ό ισχυρότερος φάρος τής γής βρίσκεται έπάνω σ' ένα βουνό τής 'Αμερικής, κοντά στην Νιζόν και έχει φωτιστική δύναμη ένός διακατομμυριου κηρίων. Έτοποθετήθη δέ εκεί γιά να φαιήξη τώ άεροπλάνα που έκτελούν τήν συγκοινωνία Παρισίων-Άλγερίου.

— Τώ φώς του εινε όρατό εις άπόστασις 302 χιλιόμετραν !... — Η χημεία τής βεντάλιας χρονολογείται άπ' τήν έποχή τού Τρωικού πολέμου ! Η ώραία 'Ελένη τού Μενελάου, όπως τουλάχιστον άνάφερι ο Εδριπιδής σε μιιά τραγωδία του, χρησιμοποιούσε ένα ειδος βεντάλιας άπό φερσά γιά να δροσίζεταν !...

— Τώ μπυλιάρδο τώ έπενόσσε ένας Γάλλος όνόματι Έρρίκος Ντεβίλ στό 1571, έπί βασιλείας τού Καρόλου 9ου.

— Τώ περίφημο μέγα Σινικόν Τείχος έχει μήκος 2.150 χιλιομέτρων, άν δέ ύπολογισθού και τά 1.700 χιλιόμετρα τού μήκους τών διακλαδώσεών του, έχει έν όλω μήκος 3.930 μιλιάριον, δηλαδή περίπου φθάνει άπ' τήν 'Αθήνα στό Λονδίνο και πιό πέρα άκόμη... Τώ άπέραντο αυτό τείχος εινε τόσο φαρόδύ ώστε μπορούν να κυκλοφορούν άνέτως έπάνω στις έπαλάξεις του άμάξια και αυτοκίνητα !

— Σε όλη τήν Εύρώπη καλλιεργούνται 4.200 ειδή λουλουδιών, άπό τά όποια μόνο τά 228 έχουν όνομα. "Όσον άφορά τούς χωματισμούς 1194 ειδή λουλουδιών έχουν χρώμα άσπρο, 954 εινε κίτρινα, 594 μαύρα και 330 εινε ποικιλόχρωμα.

— Η «Εννάτη Συμφωνία» τού Μπετόβεν παίχθηκε γιά πρώτη φορά στις 7 Μαΐου 1824 στην περίφημη συναυλία που έδωσε αυτοπροσώπως ο μέγας μουσουργός στο θέατρο «Άν ντερ Βιν» τής Βιέννης. Τά εισιτήρια τής συναυλίας ειχαν διατιμηθή 2.100 φιορίνια τώ ένα. Έν τούτοις όταν άφηρήθησαν τά διάφορα έξοδα, έμειναι μισακιών, άντιγραφή των σπαρτίτων, έξοδα θεάτρου κλπ. έμειναν στον... καίμενον τόν Μπετόβεν, μόνον 400 φιορίνια.

— Τώ αρχαιότερο φιλολογικοκαλλιτεχνικό καφενείο τής Εύρώπης εινε τώ «Καφέ Γκρέκο» τής Ρώμης, τώ όποιο λειτουργεί 168 χρόνια συνεχώς και τώ όποιο ίδρύθηκε στό 1760 άπό έναν Σμυρνήθ όνόματι Νικόλα. Μέσα στο καφενείο αυτό έσχυράζοντο ο Γκαίτε, ο Βολταίρος, ο Κανέβα, ο Γκολτνόν, ο Μπατέ, ο Ροσσίνι, ο Βάγγερ, ο Γκόγκολ, ο Γκουινώ, ο Ίψεν και άλλοι. Οι τοίχοι του εινε στολισμένοι με έκόνες, μινιατούρες, αγάλματα και αυτογραφα, όλα έργα τών διασημών θεμάτων του.

— Οι 'Αμερικανοί γαιατροί εινε κατάληκτοι τελευταία με κάποια 'Αμερικανίδα, τήν μιαιότερη Έβραϊνα Τάρντο, ή όποία δέν άν άνάκειται καθόλου τούς φυσικούς πόνοους. Μ' άλλους λόγους ή Τάρντο δέν πονει ποτέ κι' άν άκουμπήν έπάνω στο σώμα της πυροκαυόμενα σιδερα, ή όταν τήν τρυπούν με βελόνες που περνούν άπ' τώ ένα στο άλλο μέρος τού σώματός της ! Έπι πλέον και τά πιό δυνατότερα δηλητήρια δέν επνεργούν σ' αυτήν, ούτε και αυτό τώ τρομερό Προσοικόν οξύ !

— Μέχρι τούδς ήταν γνωστόν ότι άσφαρίζονται μόνον οι άνθρωποι γιά τήν περίπτωση θανάτου, δυστυχημάτων, γηρατειών κλπ. Τελευταίως όμως μερικές Γερμανικές Έταιρείες άρχισαν να άσφαλίζουν και τίς μηχανές. Άν δηλαδή μιιά μηχανή άχρησταυθή γιά όποιονδήποτε λόγο άποζημιώνεται... ο ιδιοκτήτης της !

— Στόν Ζωολογικό Κήπο τής Νέας Υόρκης βρίσκεται μιιά χελώνα, ή όποία ύπολογίζεται ότι εινε 800 ετών, δηλαδή γεννηθηκε περί τώ 1100 μ. Χ. ! Τώρα θα ρωτήσσε πως ύπολογίζεται ή ηλικία της. Άπλούστατα άπό τά σπέρματα που έχουν σχηματισθή στο καρβοκί της. Αυτό έχει εξακριβωθή ότι κάθε 50 χρόνια έπάνω στο καρβοκί τής χελώνας σχηματίζεται και άπό ένα νέο έστρώμα.

Συλλέκτης

Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΓΚΟΥΝΩ

Μιιά φορά ο διάσημος μουσουργός Γκουινώ, ο συνθέτης τού «Φόουστ» έλεγε σ' έναν νεαρό μουσικοσυνθέτη : «Όσο πιό βαθύτερα εισχωρείτε στην τέχνη μας, τόσο μεγαλύτερη έπίμψηι θα αισθανέσθε γιά τούς μουσικούς τού παρελθόντος. Όταν ελα τή δική σας ηλικία έλεγα «Εγώ !». Όταν έγινα είκοσιπέντε ετών έλεγα : «Εγώ και ο Μότσαρτ !». Σαράντα έτών, έλεγα : «Ο Μότσαρτ και εγώ !». Τώρα, που εμαι πενήντα έτών, λέια : «Ο Μότσαρτ μόνον !».